NORAKSTS
Lieta Nr.142093710
1-0282-12/22

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 12.jūnijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Lauma Paegļkalna,

piedaloties pieteicējas akciju sabiedrības „Air Baltic Corporation" pārstāvim *U.K.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts robežsardzes pārstāvei *S.B.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc akciju sabiedrības „Air Baltic Corporation", reģistrācijas numurs 40003245752, pieteikuma par Valsts robežsardzes 2010.gada 27.augusta lēmuma Nr.105 „Par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma negrozīšanu" (administratīvā pārkāpuma protokols Nr.AA041308) atcelšanu,

Aprakstošā daļa

[1] 2010.gada 16.jūnijā akciju sabiedrība „Air Baltic Corporation" (turpmāk – pieteicēja, arī pārvadātāja) ar avioreisu BT-783 (Dušanbe – Rīga) uz Latvijas Republiku atveda Tadžikistānas pilsoni *M.A.* Minētā persona mēģināja šķērsot Latvijas Republikas valsts robežu lidostas „Rīga" robežkontroles punktā bez derīgas vīzas ieceļošanai Latvijas Republikā vai Šengenas valstu teritorijā. Personas pasē atradās vīza ar derīguma termiņu no 2010.gada 20.jūnija līdz 2011.gada 19.jūnijam.

Ar 2010.gada 22.jūnija Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldes priekšnieka lēmumu Nr.829-900-AA041308 pieteicēja saukta pie administratīvās atbildības par to, ka pārkāpusi Imigrācijas likuma 21.panta pirmo daļu, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) $114.^{2}$pantā. Pieteicējai uzlikts naudas sods Ls 2300 apmērā.

Izskatot pieteicējas apstrīdēšanas iesniegumu, Valsts robežsardze 2010.gada 27.augustā pieņēma lēmumu Nr.105 „Par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma negrozīšanu" (turpmāk – Lēmums), ar kuru sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu.

[2] 2010.gada 5.oktobrī tiesā saņemts pieteicējas pieteikums (ar papildinājumiem 2012.gada 23.martā) par Lēmuma atcelšanu un pārkāpuma atzīšanu par maznozīmīgu, izbeidzot administratīvo lietu un izsakot pieteicējai mutvārdu aizrādījumu.

Pieteikums un tā papildinājumi pamatoti ar šādiem argumentiem.

[2.1] Pieteicējai nav nekādu iespēju Dušanbe lidostā pārbaudīt, vai pasažierim ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti, ne pasažierim reģistrējoties lidojumam, ne atstājot izlidošanas terminālu, jo saskaņā ar SGHA līgumu to uzņemas lidostas darbinieki.

[2.2] Pieteicējai no Lēmuma nav saprotams, kādus zaudējumus un kādai trešajai personai atbildētāja ir domājusi.

[2.3] Atbildētājas lēmumi administratīvo pārkāpumu lietās par Imigrācijas likuma 21.panta pirmās daļas noteikuma pārkāpumu ir neizskaidrojami un pretrunīgi. Līdzīgos gadījumos personām tika izsniegtas vīzas un atļauts ieceļot Latvijas Republikā. Atbildētāja konstatēja, ka minētajiem pārkāpumiem ir formāls raksturs un tie nav

radījuši kaitīgas sekas, tādēļ atbrīvoja pieteicēju no administratīvās atbildības un izteica mutvārdu aizrādījumus.

Pieteicēja uzskata, ka tādējādi atbildētāja pārkāpj Administratīvā procesa likumā ietverto vienlīdzības principu, kas nosaka, ka pastāvot vienādiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, iestādei jāpieņem vienādi lēmumi.

[2.4] Lietā esošie dokumenti nepierāda, ka personas pieļautais pārkāpums varētu radīt kādu esošu vai potenciālu apdraudējumu Latvijas valsts migrācijas interesēm. Nekādas nelabvēlīgas sekas šajā gadījumā nav iestājušās.

[3] 2010.gada 8.novembrī un 2012.gada 23.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemti Valsts robežsardzes (turpmāk arī – atbildētāja) paskaidrojumi par pieteicējas pieteikumu. Paskaidrojumos norādīts, ka atbildētāja pieteikumus neatzīst un lūdz tos noraidīt, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem apsvērumiem. Attiecībā uz pieteicējas prasījumu atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu, norāda šādus apsvērumus.

[3.1] Pārkāpuma izdarīšanas brīdī identiski vai līdzīgi pārkāpumi jau bija konstatēti daudzkārt, šādu pārkāpumu izdarīšana turpinās vēl joprojām, turklāt tie tiek izdarīti sistemātiski (2009.gadā un 2010.gadā kopumā 142 pārkāpumi). Tādējādi nav sasniegts mutvārdu aizrādījuma piemērošanas mērķis. Proti, tas nav pietiekams līdzeklis, lai pārvadātājs saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu.

[3.2] Jāņem vērā fakts, ka pārkāpums ir saistīts ar nelegālo imigrāciju, kas vērtējams kā bīstams valsts un sabiedriskajai kārtībai. Tādējādi, izsakot mutvārdu aizrādījumu, netiks sasniegts soda mērķis, kas ir efektīvi apkarot nelegālo imigrāciju. Saskaņā ar 1985.gada 14.jūnija Šengenas līguma (turpmāk – Šengenas līgums) 4.pantu par to paredzēta sankcija soda naudas veidā. Nelegālās migrācijas ierobežošana ir viens no galvenajiem Imigrācijas likuma uzdevumiem, un Imigrācijas likuma 21.panta normas pārkāpums paredz stingru sankciju par tās neievērošanu.

[3.3] Lietā būtu jāizvērtē, vai pārvadātājs ir veicis visus nepieciešamos pasākumus, lai uz Latvijas Republiku nenogādātu nelegālu imigrantu – personu bez ieceļošanas tiesībām, tādējādi ierobežojot migrantu plūsmu. Tiesību akti neparedz atbildētājai pienākumu izvērtēt potenciālos imigrācijas riskus, jo ar pārvadātājam uzlikto pienākumu neizpildi, proti, nelegālā imigranta atvešanu, ir iestājies nelegālās migrācijas riska gadījums.

[4] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis lūdza atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu un izteikt pieteicējai mutvārdu aizrādījumu, vai grozīt uzlikto sodu tiesību normā noteiktā soda apmēra ietvaros. Tiesas sēdē pārstāvis savu prasījumu pamatoja ar pieteikumā un pieteikuma papildinājumus norādītajiem apsvērumiem, kā arī papildus vērsa tiesas uzmanību uz aktuālo tiesas praksi līdzīgās lietās, norādot, ka vairākās lietās tiesa samazinājusi pieteicējai piemēroto naudas sodu, jo pieteicējas pieļautie pārkāpumi nav tīši un šādās lietās ir objektīvi iespējamas cilvēciskas kļūdas.

[5] Tiesas sēdē atbildētājas pārstāve pieteicējas prasījumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un paskaidrojumos tiesai norādītajiem apsvērumiem, papildus norādot, ka par šo pārkāpumu nebūtu pamats piemērot sankcijā noteikto minimālo soda apmēru.

Motīvu daļa

[6] Noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus un izvērtējot lietas materiālus to kopumā un savstarpējā sakarībā, tiesa secina, ka pieteikums ir daļēji apmierināms.

[7] Pieteicēja saukta pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 114.^{2}pantu, kas noteic, ka par tādu valstu pilsoņu pārvadāšanu, kuras nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis, no šīm valstīm uz Latvijas Republiku, ja minētajām personām nav Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamo ceļošanas dokumentu un ja to veicis pārvadātājs ar jūras, gaisa vai sauszemes

transportu, uzliek naudas sodu (..) juridiskajām personām no tūkstoš septiņsimt latiem līdz divtūkstoš astoņsimt latiem par katru pārvadāto personu.

Imigrācijas likuma 21.panta pirmā daļa noteic, ka pārvadātājs pārliecinās par to, ka ārzemniekam, kuru tas pārvadā, ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti.

Arī saskaņā ar likuma „Par aviāciju" 112.panta pirmo daļu gaisa kuģa ekspluatants ir atbildīgs par to, lai no ārvalstīm uz Latvijas Republiku vai no Latvijas Republikas uz ārvalstīm netiktu pārvadātas personas bez ieceļošanai attiecīgajā valstī derīgiem dokumentiem.

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības par LAPK 114.^{2}pantā paredzēto pārkāpumu, nepieciešams pierādīt, ka, pirmkārt, pārvadātājs veicis tādu valstu pilsoņu pārvadāšanu, kuras nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis, no šīm valstīm uz Latvijas Republiku, otrkārt, ka minētajām personām nav Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamo ceļošanas dokumentu, treškārt, pārvadāšanu veicis pārvadātājs ar jūras, gaisa vai sauszemes transportu.

[8] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējas darbībās ir saskatāmi visi LAPK 114.^{2}pantā paredzētie pārkāpuma sastāvu veidojošie elementi.

Bet pieteicēja lūdz atzīt izdarīto administratīvo pārkāpumu par maznozīmīgu atbilstoši LAPK 21.pantam un atbrīvot pieteicēju no administratīvās atbildības vai grozīt pieteicējai uzlikto soda mēru.

Līdz ar to primāri lietā izšķirams jautājums, vai pieteicējas izdarīto administratīvo pārkāpumu var atzīt par maznozīmīgu.

[9] LAPK 21.panta pirmā daļa noteic, ka institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs.

Nav šaubu par to, ka LAPK 114.^{2}panta sastāvs ir piemērojams dažādiem faktiskajiem apstākļiem, tostarp gan situācijai, kad pārvadātājs uz Latvijas Republiku ir atvedis personas, kurām vispār nav ceļošanas dokumentu un kurām nav nekādu iespēju saņemt ieceļošanai Latvijas Republikā paredzētos dokumentus, gan gadījumam, kāds ir konkrētajā lietā. Proti, personai faktiski bija izsniegta vīza, taču tās derīguma termiņš vēl nebija iesācies.

No normas satura ir nepārprotami secināms, ka tās vispārējais mērķis ir nepieļaut nelegālo imigrāciju. Tas izriet arī no Padomes 2001.gada 28.jūnija Direktīvas 2001/51/EK, ar kuru papildina 26.pantu Konvencijā, ar ko īsteno 1985.gada 14.jūnija Šengenas Līgumu. Atbilstoši šīs direktīvas preambulai, lai efektīvi apkarotu nelegālo imigrāciju, svarīgi, lai visas dalībvalstis ieviestu noteikumus, ar ko nosaka saistības pārvadātājiem, kuri ieved ārvalstniekus dalībvalstu teritorijā. Tāpat tiesa atzīst par pamatotu atbildētājas paskaidrojumos norādīto, ka šajā lietā piemērojamo normu subsidiārs mērķis ir arī nelegālajai imigrācijai labvēlīgu apstākļu izskaušana. To iespējams izdarīt, ja tiek precīzi ievēroti migrācijas noteikumi, nepieļaujot atkāpes, ja vien situācija nav ārkārtēja (nestandarta).

[10] No konkrētās lietas faktiskajiem apstākļiem secināms, ka personai, kuru pieteicēja atveda uz Latvijas Republiku 2010.gada 16.jūnijā, bija derīga pase ar vīzas ielīmi ieceļošanai Šengenas valstu teritorijā. Personai vīzas ielīmē norādītā atļauja ieceļošanai stājās spēkā 2010.gada 20.jūnijā. Tāpat lietā nav strīda par to, ka personas ceļošanas mērķis bija Budapešta, kur personai tajā pašā dienā bija jānokļūst. Personai tika atteikta ieceļošana Latvijas Republikā.

Tiesai konkrētajos apstākļos nav iespējams novērtēt, vai persona būtu vēlējusies nelegāli palikt Latvijas Republikā un kāds izskatāmajā lietā ir nelegālās imigrācijas risks. Taču tas arī nav izskatāmās lietas priekšmets.

Vienlaikus tiesa norāda, ka nelegālā migrācija un migrācijas plūsmas palielināšanās ir visaptveroša kopējās Eiropas Savienības telpas problēma. Tostarp tādēļ jautājums par nelegālās imigrācijas apkarošanu un migrācijas plūsmas ierobežošanu, nosakot pārvadātāju atbildību par personu bez derīgiem ieceļošanas dokumentiem atvešanu uz kādu no Eiropas Savienības dalībvalstīm, tiek risināts pārnacionālā līmenī.

Eiropas Savienības dalībvalstu atrašanās vienotā teritoriālā telpā pieļauj netraucētu ceļošanu Eiropas Savienības dalībvalstu teritorijās un iekšējo robežu šķērsošanu. Tieši tādēļ ir būtiski kontrolēt Eiropas Savienības ārējo robežu, tostarp ierobežot nelegālās migrācijas plūsmas koncentrēšanos uz Eiropas Savienības ārējās robežas.

Pārvadātāja sodīšanas mērķis ir iespējami minimizēt nelegālo imigrāciju un ilgtermiņā nodrošināt, ka nelegālās migrācijas plūsmas samazinās. Jo rūpīgāka kļūs ieceļošanas dokumentu pārbaude, jo mazāk trešo valstu valstspiederīgajiem, kas vēlēsies nelegāli iekļūt Eiropas Savienības dalībvalstu teritorijā, būs iespējams nokļūt līdz kādas no Eiropas Savienības dalībvalsts robežai. Secīgi tiks mazināta nelegālās migrācijas plūsma. Tiesa atzīst par pamatotu, ka pastiprināta migrācijas plūsma un nelegālo ieceļotāju atrašanās uz Eiropas Savienības dalībvalsts ārējās robežas pastiprina attiecīgās valsts drošības apdraudējumu, turklāt rada valstij papildus slodzi, tērējot dažādus resursus, lai novērstu bez dokumentiem atceļojušās personas atvešanas sekas. Līdz ar to pārvadātājam faktiski ir milzīga loma nelegālās migrācijas plūsmas ierobežošanā.

[11] Ņemot vērā minēto, konkrētajā lietā tiesas ieskatā ir piemērojams atbildības līdzeklis (sods), lai tiktu sasniegts tiesas norādītais mērķis.

Tiesa pārkāpuma pieļaušanā nekonstatē gadījuma raksturu, tiesa arī neatzīst izdarīto pārkāpumu par formālu, kura sekas nav tik būtiskas.

Kā jau tiesa ir norādījusi, prasība pati par sevi, ka personai ir jābūt noteiktiem ieceļošanas dokumentiem nav tikai formālisms. Papildus iepriekšējā sprieduma punktā norādītajam tiesa atzīmē, ka noteiktā ieceļošanas dokumentu pārbaudes kārtība valstij ļauj kontrolēt valstī ieceļojošo vai to šķērsojošo personu migrācijas plūsmu, pārbaudot katras personas identitāti un iespējamo nelegālās imigrācijas un citu risku apdraudējumu. Pieteicējas rīcībā nav un nevar būt ziņas par konkrētajām personām, kas tiek ievestas Latvijas Republikā. Tādēļ tas ir arī valsts drošības jautājums maksimāli izvairīties no tādu personu atvešanas un atrašanās uz valsts robežas, kuru ieceļošana Latvijas Republikā nav atļauta.

Vīzu izsniegšana atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes regulai (EK) Nr. 810/2009 (2009. gada 13. jūlijs), ar ko izveido Kopienas Vīzu kodeksu, (Vīzu kodekss) notiek, stingri pārbaudot ziņas par potenciālo vīzas saņēmēju, ieceļošanas mērķi un termiņu, kādā personai būs nepieciešams atrasties vīzas izdevējvalstī, kā arī citas ziņas, kas ļauj izvērtēt vīzas pieteikuma iesniedzēja patiesos ieceļošanas nodomus, tostarp arī spējas (naudas līdzekļu apmērs, apmešanās vieta) vīzas derīguma termiņa laikā atrasties mērķa valstī. Tieši tādēļ Vīzu kodeksa IV nodaļa „Vīzu izsniegšana" paredz vairāku veidu vīzas, tostarp individuāli nosakot vīzas derīguma termiņu, ieceļošanas reižu skaitu un citus nosacījumus. Apstāklis, ka trešās valsts valstspiederīgajam ir vēl nav sācies vai jau ir beidzies izsniegtās vīzas derīguma termiņš, nozīmē to, ka personai nav atļaujas šķērsot tās valsts robežu, kura vīzu ir izdevusi. Līdz ar to nav nozīmes atvestās personas apsvērumiem par to, kādēļ viņš neizmanto tiesības ceļot viņam paredzētajā termiņā, kas norādīts vīzas ielīmē. Pārvadātājam ir pienākums ar vislielāko rūpību pārliecināties par pasažiera tiesisko spēju ceļot uz izvēlēto galamērķi. Ja pārvadātājs šo pienākumu nevēlas vai nespēj izpildīt, pārvadātājs ir atbildīgs par pieļauto prettiesisko rīcību.

[12] Pieteicēja apgalvo, ka tai ir objektīvas grūtības nodrošināt Imigrācijas likuma 21.panta pirmās daļas prasības.

Pieteicēja norāda uz subjektīviem apstākļiem, proti, lidostas darbinieku un attiecīgā pasažiera izpratni par to, vai pasažiera dokumenti ir derīgi ieceļošanai Latvijas Republikā. Pieteicēja atkārtoti norāda, ka fizisko personu dokumentu pārbaudi ieceļošanai Latvijas Republikā pati neveic. Pieteicēja par sadarbības partneres – lidostas darbinieku paviršību uzzina tikai tad, kad persona ar nederīgiem ceļošanas dokumentiem ir ieceļojusi Rīgā.

Tiesa piekrīt, ka pārvadātāja iespējas veikt dokumentu pārbaudi ir ierobežotas, taču tas neatbrīvo no tiesību normās vispārzināmā pienākuma šādu pārbaudi veikt.

Vienlaikus tiesa atzīst par pamatotu atbildētāja viedokli, ka pieteicēja nevar deleģēt atbildību par savu no tiesību normām izrietošo pienākumu lidostai vai jebkurai citai trešajai personai.

[13] Tiesa procesuālās ekonomijas nolūkā atsevišķi sīkāk neanalizēs citus pieteicējas norādītos apsvērumus, jo tie nevar mainīt tiesas viedokli par to, ka konkrētajā lietā nepastāv nekādi ārkārtēji apstākļi, kas būtu par pamatu, lai atzītu pārkāpumu par maznozīmīgu, tiesa atzīst, ka nav pamata piemērot LAPK 21.pantu un pieteicēju atbrīvot no administratīvās atbildības.

[14] Pieteicēja lūgusi tiesu samazināt tai noteiktā soda apmēru.

LAPK 114.^{2}pants noteic iestādei rīcības brīvību naudas soda apmēra noteikšanā (naudas sodu juridiskajām personām no tūkstoš septiņsimt latiem līdz divtūkstoš astoņsimt latiem par katru pārvadāto personu).

Saskaņā ar pārsūdzēto Lēmumu pieteicējai piemērots naudas sods Ls 2300 apmērā. Tātad pieteicējai piemērots vidējs sankcijā paredzētais soda apmērs.

Tiesa piekrīt pieteicējas ieskatam, ka pieteicējas pieļautie pārkāpumi nav tiešas viņas pašas darbības sekas, bet gan pieteicējas sadarbības partneru (dažādu lidostu un to apkalpojošo sabiedrību) darbinieku pieļautas kļūdas.

Primāri atzīstams, ka juridiskas personas rīcība un atbildība par pieļautajām kļūdām, kas rezultējas pārkāpuma izdarīšanā, vienmēr ir kāda konkrēta cilvēka rīcības sekas. Tādējādi juridiskai personai nereti jāuzņemas atbildība par to pārstāvošo personu prettiesisko darbību vai bezdarbību. Pārkāpumi gaisa pārvadājumu jomā ir specifiska pārkāpumu grupa, kuru tiešais pārkāpējs faktiski nav pati aviokompānija, bet gan indivīds, kas veic faktisko dokumentu pārbaudi. Tieši tādēļ pieteicēja būtiski atšķiras no citām juridiskām personām, jo tās iespējas ietekmēt to indivīdu darbības (bezdarbību), kuras tās vārdā rīkojas (veic faktisko dokumentu pārbaudi) ir vēl ierobežotākas, nekā citos apstākļos, kad juridiskas personas vārdā rīkojas tās tieši pārstāvji (darbinieki). Citiem vārdiem, nav salīdzināma pieteicējas kā gaisa pārvadājumu pakalpojumu sniedzējas iespēja novērst vai mazināt izdarīto pārkāpumu apjomu no jebkuras citas juridiskas personas, kurai šādas iespējas ir (ietekmējot kļūdas pieļāvušos darbiniekus, izsakot rājienu, ietekmējot finansiāli, atbrīvojot no darba). Līdz ar to pieteicējas kā juridiskas personas vainojamība pārkāpuma izdarīšanā un attieksme pret izdarīto būtiski atšķiras no tādas fiziskas vai juridiskas personas vainojamības pakāpes, kas pārkāpumu faktiski izdara tieši, bez citu starpniecības.

Tiesa piekrīt atbildētājas pārstāvei, ka tīšs un netīšs pārkāpums gaisa pārvadājumu jomā diferencējas administratīvajā un krimināLsodāmībā. Taču, arī nosakot sodu, ir jāņem vērā pieteicējas attieksme pret izdarīto, ka tā nav pieteicējas apzināta nevērība, pavirša vai nolaidīga rīcība, pieļaujot šādu pārkāpumu sistemātisku atkārtošanos. Tādējādi tiesa atzīst par pamatotu pieteicējas prasījumu samazināt tai noteikto soda apmēru. Vienlaikus tiesa nekonstatē pamatu pieteicējai noteikt minimālo sodu, jo šāda rīcība būtu pretrunā vienlīdzības principam, turklāt izslēgtu vispār iespēju kādam pārvadājuma pakalpojumu sniedzējam (pat ar mazāku pārkāpumu skaitu) piemērot lielākus sodus par minimālo.

Līdz ar to tiesa atzīst par samērīgu un atbilstošu soda apmēru naudas sodu Ls 2000 apmērā.

Rezolutīvā daļa

pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-291.pantu, un Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 5.punktu,

nosprieda

daļēji apmierināt akciju sabiedrības „Air Baltic Corporation", reģistrācijas numurs 40003245752, pieteikumu par Valsts robežsardzes 2010.gada 27.augusta lēmumu Nr.105 „Par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma negrozīšanu" (administratīvā pārkāpuma protokols Nr.AA041308) atcelšanu.

Grozīt Valsts robežsardzes 2010.gada 27.augusta lēmumu Nr.105 „Par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma negrozīšanu", nosakot akciju sabiedrībai „Air Baltic Corporation" naudas sodu Ls 2000 apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese (paraksts) L.Paegļkalna

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnese L.Paegļkalna
Rīgā, 2012.gada 12.jūnijā